

Hij, de man van graniet en staal.

Moge 't maar zóó zijn, dat hij in laatste instantie niet steune op eigen kracht!

Hugo Stinnes is de echte industrie-koning uit de twintigste eeuw. Alle praal is hem vreemd. 't Liefst zit hij in zijn gemakkelijk huisjasje of als 't warm is in zijn hemdsmouwen, stil in zijn kantoor, en hoe hooger dan de sommen worden, die met zijn reuzenplannen zijn gemoed, hoe grooter deel van zijn vaderland, ja van den aardbol zij omvatten, hoe meer de legioenen arbeiders vernieuwvuldigen, die deze plannen moeten uitvoeren, hoe stouter de ondernemingen zijn, die door zijn plannen moeten worden tot stand gebracht, — hoe liever het dezen geweldige is.

Hij zal niet zeggen: 't Is mij te groot, te veel, te zwaar, te reusachtig... hij gaat zitten en overlegt en overdenkt en wikt en weegt en rekent en combineert... en als hij er licht in ziet, dan zegt hij: 't Gebeurt! en honderdduizenden arbeiders, opzichters, technici, bedrijfsleiders, enz. enz. werken het plan uit van dezen genialen man.

Moge zijn reuzenarbeid nog strekken tot heil van zijn vaderland, dat uit duizend wonden bloedt! P. Br.



Prediker 7 : 6. Want gelijk het geluid der doornen onder een pot, alzoo is het lachen eens zots. Dit is ook ijdelheid.

Brandstoffen zijn in 't Oosten schaars. Tot 't verhitten van den oven, waarin iederen morgen de huisvrouw het brood voor dien dag bakt, en ook onder den pot met 't andere eten gebruikt zij gedroogd gras, opgezamelde mest, en vaak ook gedroogde doornstruiken. Deze laatsten zijn niet gezocht, zij geven een slecht vuur, dat wel knapt en knettert, maar slechts weinig warmte schenkt.

Met zulke knappende doornstruiken onder den te vuur staanden pot, die wel veel lawaai maken, doch niet aan hun doel beantwoorden, vergelijkt de Prediker 't lachen van den zot. Ook dat is ijdelheid. I. S.



Kampioen-bokser af.

La ville lumière*) zit in 't donker,
Ze rouwt over Carpentier.
Neger-Siki, een betere bonker,
Bokste haar lieveling neer als een dier.

Handel is handel.

Handel is handel!
Zoo, is dat waar?
Straks wordt uw wandel
In 't gericht openbaar.
Dan handel en wandel
Een dwaalspoor, voorwaar.

Wat ge in uw jeugd niet hebt misdreven,
Hoeft op lateren leeftijd niet te worden vergeven.

M. B.

*) Parijs.



XXXVI

Van Willem de Mérode verscheen een nieuwe bundel: *Het kostbaar bloed*. Vol heerlijke poëzie. Willem de Mérode staat in de eerste rij. Hij doet bijwijlen denken aan Vondel, met wien hij de beeldende kracht gemeen heeft.

Als vogelengespeel in vroegen voorjaarsmorgen in zonnige, reine lucht, waarin de bloesems met zachte tinten pronken, klinkt het *Liedje*:

De gulle gele boterbloem,
De milde madelieven
Staan druk omringeld door 't gezoem
Van drieste honingdieven.

Wat bloeit en bladert, pluist en pluimt —
In weiden en langs wallen,
Is nu aan zon en goedgeluimd
Plagenden wind vervallen.

En dan: *De Verjaardag*.

Het gedicht van de jongensweelde: een feestdich met van alles er op; en de jarige jongen midden in z'n geluk. Zijn lach schiet op: een glanzende visch.

En die lach van zijn blauwe oogen vliegt als een vogel tusschen twee nesten, van vader naar moeder....

De liefde tot het jonge leven trilt door dezen bundel heen.

Den invloed van dat frissche leven op den zwaar-moedigen geest, die lijdt door de ziekte van het lichaam, ge geniet hem mee bij het lezen zijner *Ziekte-verzen*.

Zijn Christuszingen boeien door devotie. Bij het Kerstfeest wordt hem de vreugde als getemperd door de gedachte aan het kruis.

Ach, 't eerste en 't laatste, dat Gij kent,
Is koude en jammerlijke ellend.

Men biedt U mirre, nu ter eer,
Ten afscheid doet men 't smaadlijk weer.

Nauw gaan uw heldere oogen open,
Of wij zien ze al van dood beslopen....

Ook stond hij bij het kruis.

Ik moest daar hangen, ziel en lijf,
Der wereld tot een tijdverdrijf.

Maar

Gij wilt U geven en Gij sterft
Voor mij, die dikwijls van U zwerft.
Maar in mijn weergekeerd gemoed
Leeft Gij en Gij leeft mij voorgoed.

Waarna dit ontroerend-schoone, waarin de dichter zijn zielekamer als opent:

Aanzie, aanzie mijns harten rouw,
En ken, die U niet kennen wou.
En gun uw fellen moordenaar
Een woord van troost, een enkel maar.

Is dit niet de vertolking der gedachten van allen, die zich leerden kennen — bij het Kruis?

A. L. V. H.

GEDACHTE

De tijden kwamen en verdwenen, —
Der tijden God verandert niet.